

Wpływ ruchu na rozwój emocjonalny dziecka

**3-6
lat**

Spis treści

1. Wprowadzenie.....	5
2. Rola ruchu w rozwoju przedszkolaka	5
3. Charakterystyczne cechy rozwoju emocjonalnego i ruchowego dzieci w wieku przedszkolnym – od trzylatka do sześciolatka	6
4. Podstawowe rodzaje ruchów	9
5. Funkcje ruchu	10
6. Rola zabaw i zajęć związanych z rytmem.....	10
7. Ruch i rytm a emocje	11
7.1 Ruch a zaradność życiowa	12
7.2 Twórczość a ruch.....	13
7.3 Mowa i śpiew to też ruch	13
7.4 Ruch w komunikacji niewerbalnej	13
7.5 Taniec.....	14
8. Wpływ muzyki na emocje	15
8.1 Ćwiczenia relaksacyjne przy muzyce.....	15
9. Zabawy ruchowe a rywalizacja	16
10. Przegląd wybranych metod pracy opartych o ruch i rytm	16
11. Swobodna zabawa dziecka a emocje	19
12. Materiały dla rodziców	19
13. Aktywność ruchowa a wyposażenie placówki.....	22
14. Przykłady zabaw ruchowych i rytmiczno-ruchowych pozytywnie wpływających na rozwój emocjonalny dzieci	23
15. Scenariusze zajęć – niecodzienne świętowanie	34
Scenariusz 1.....	35
Scenariusz 2.....	40
Scenariusz 3.....	44
Literatura	50

Scenariusz 1

29 kwietnia – Międzynarodowy Dzień Tańca

1. Scenariusz
29 kwietnia –
Międzynarodowy
Dzień Tańca

Cele zajęć	<p>Dziecko:</p> <ul style="list-style-type: none"> › dowiaduje się o istnieniu Międzynarodowego Dnia Tańca, › poznaje wartość tańca, jego uniwersalizm, sięganie swoimi korzeniami pradawnych czasów, › potrafi odróżnić taniec szybki od wolnego, › rozwija zdolność twórczej ekspresji, › uczy się słuchać ze zrozumieniem i wyciągać wnioski z usłyszanego tekstu, › rozwija koordynację słuchowo-ruchową, › uczy się wrażliwości na innych ludzi
Metody	<ul style="list-style-type: none"> › oglądowe, › słowne, › praktyczne
Pomoce i środki dydaktyczne	<p>kartka z napisem Międzynarodowy Dzień Tańca i kartka z datą – 29 kwietnia, kalendarz, nagrania różnych utworów muzycznych (utworów poznanych do tej pory przez dzieci, utworu wolnego i szybkiego), wiersz Juliana Tuwima: „Dwa Michały”</p>
Czas trwania zajęć	około 60 minut (zajęcia można podzielić na dwa spotkania)

Przebieg zajęć:

1. Zagadka. Prosimy dzieci, by usiadły w kręgu i wprowadzamy je do tematyki zajęć, przedstawiając następującą zagadkę:

Można to robić samemu,
 Można to robić z drugą osobą.
 Mogą to robić panowie, panie;
 Dzieci to robić też mogą.
 Robią to ludzie w Europie, Afryce...
 Wy to robicie czasem na rytmice.
 Robi się to na balecie
 O czym jest mowa – już wiecie? (tańczenie, taniec)

2. Kalendarz. Informujemy dzieci albo przypominamy im, że istnieje taki dzień jak Międzynarodowy Dzień Tańca. Pokazujemy przedszkolakom kartkę z napisem „Międzynarodowy Dzień Tańca” i z datą – 29 kwietnia. Znajdujemy ten dzień wspólnie z dziećmi w kalendarzu.

3. Co to jest taniec. Pytamy dzieci, co to jest taniec. Podsumowujemy wypowiedzi: Taniec jest to poruszanie się w rytm muzyki. Można go wykonywać parami, pojedynczo lub w grupie osób. Prosimy, by każde dziecko zademonstrowało jakiś taneczny ruch.

4. Uniwersalizm tańca. Uświadamiamy dzieciom, że tańczono już bardzo, bardzo dawno temu. Wiadomo na przykład, że tańczono wtedy, gdy jeszcze nie było domów, a ludzie mieszkali w jaskiniach. Świadczą o tym chociażby malowidła, które odkryto w tych jaskiniach. Ludzie tańczą z różnych powodów. Na przykład w dawnych czasach tańczono, by sprowadzić deszcz w czasie suszy; wojownicy tańczyli, by wzbudzić w sobie odwagę przed walką itp.

Zwracamy uwagę dzieci na uniwersalizm tańca – tańczą ludzie na całym świecie, bez znaczenia jest kolor skóry, płeć, wiek, język itd.

Zadajemy dzieciom pytania: Jak myślą, dlaczego tak wielu ludzi na całym świecie lubi tańczyć? Co daje im taniec?

5. Tańczące części ciała. Uczestnicy zabawy siedzą w kole, każde dziecko w pewnej odległości od swoich sąsiadów. Nauczyciel prosi dzieci, aby pokazały, jak tańczą poszczególne części ich ciała. Dzieci „tańczą” wymienionymi przez nauczyciela częściami swojego ciała. Nauczyciel mówi na przykład:

- pokażcie, jak tańczą wasze nogi,
- pokażcie, jak tańczą wasze ręce,
- pokażcie, jak tańczą wasze palce,
- pokażcie, jak tańczą wasze oczy,
- a teraz pokażcie, jak tańczą wasze brzuchy,
- włosy,
- nosy,
- łokcie itd.

6. Zabawa ruchowa w kole. Nauczyciel prosi dzieci, by wstały i wykonywały następujące ruchy (można to robić z podkładem muzycznym):

- > krok marszowy – dzieci maszerują w miejscu,
- > klaskanie w dłonie,
- > krok dostawny – dzieci prawą nogę przesuwiają w bok, dostawiają do niej lewą nogę, po czym następuje powrót na miejsce (lewą nogę przesuwiają w bok, dostawiają do niej prawą nogę),
- > bieg w miejscu,
- > obrót dookoła swej osi w prawo,
- > obrót dookoła swej osi w lewo,
- > dzieci stają jedno za drugim i chwytają się w pasie, po czym ruszają do przodu,
- > w tym samym układzie ruszają do tyłu.

7. Wolne i szybkie. Nauczyciel mówi dzieciom, że istnieją bardzo różne tańce, np. wolne i szybkie. Prezentuje przedszkolakom fragment nagrania wolnego tańca, a potem szybkiego. Prosi dzieci, by rozeszły się po sali (każdy znajduje sobie miejsce, w którym będzie się mógł poruszać bez wpadania na inną osobę) i zatańczyły te tańce tak, jak chcą. Ponownie prezentuje nagrania. Po skończonych tańcach pyta dzieci o dostrzeżone różnice.

8. Taneczne kroki. Jeżeli dzieci poznały do tej pory jakieś tańce, przypominamy sobie wspólnie, jakie tańce znają – np. walczyk, krakowiaczek itp. Prezentujemy nagrania tych tańców i prosimy dzieci o zatańczenie ich.

9. Imię z tanecznym ruchem. Każde dziecko (dzieci stoją w kręgu) kolejno mówi swoje imię i wykonuje krótkie taneczne ruchy, jakimi chce się zaprezentować. Pozostałe dzieci mogą spróbować naśladować te ruchy.

10. Dwa Michały. Czytamy dzieciom wiersz Juliana Tuwima „Dwa Michały”. Pytamy dzieci:

– *Jak nazywali się bohaterowie wiersza?*

– *Co oni robili?*

– *Czy dobrze im się razem tańczyło?*

– *Dlaczego źle?*

– *Jak się zakończył taniec Michałów?*

– *O czym powinniśmy pamiętać, gdy tańczymy z drugą osobą lub z grupą osób?*

11. Twórczy taniec. Dzieci wybierają swój ulubiony utwór taneczny i tańczą go w dowolny sposób, dbając o własne bezpieczeństwo i bezpieczeństwo pozostałych uczestników zabawy.

12. Pożegnanie. Na zakończenie wszyscy uczestnicy zabawy stają w kole, łapią się za ręce. Trzykrotnie podnoszą ręce w górę i wołają: „Cześć”.